RECHTSPRAAK

Klacht van een medewerker van de Raad voor de Kinderbescherming de advocaat van één van de partijen in een familiezaak. Na een zitting heeft een voorval plaatsgevonden tussen klager en de cliënt van verweerder. De klacht houdt in dat verweerder over dat voorval een leugenachtige getuigenverklaring heeft opgesteld, die in een door de (voormalig) cliënt van verweerder aangespannen klachtenprocedure tegen klager is gebruikt. Verder houdt de klacht in dat verweerder in deze getuigenverklaring (ten onrechte) de integriteit en deskundigheid van klager in twijfel heeft getrokken en zich daarin (ook overigens) onnodig grievend over klager heeft uitgelaten en hem heeft gediskwalificeerd als professional. De raad heeft beide klachtonderdelen ongegrond verklaard. Klager is het met die beslissing niet eens en heeft hoger beroep ingesteld. Het hof bekrachtigt de beslissing van de raad. Het hof overweegt dat waarheidsvinding niet de primaire taak van de tuchtrechter is. Het tuchtrechtelijke beoordelingskader houdt in dat de tuchtrechter toetst of een advocaat heeft gehandeld op een wijze die een behoorlijk advocaat betaamt. In het kader van de klacht ligt in dat verband aan het hof de vraag voor of verweerder een leugenachtige verklaring heeft afgelegd. Op basis van de stukken in het dossier, in het bijzonder de door klager aangehaalde verklaringen kan het hof echter, net als de raad, niet vaststellen of verweerder in zijn verklaring bewust in strijd met de waarheid onjuiste feiten en stellingen heeft opgenomen over de gang van zaken na de zitting en specifiek de rol van klager daarbij.

Instantie: Hof van Discipline
Datum uitspraak: 02-11-2026
ECLI: ECLI:NL:TAHVD:2026:354
Zaaknummer: 260120